

Verder voert rekwirante aan dat het Gerecht er tevens ten onrechte van is uitgegaan dat de door haar voor de beleggingsfondsen gebruikte merken steeds worden gebruikt in combinatie met de naam van de emitterende instelling. Dit wordt evenwel weerlegd door het bewijs dat zij reeds aan het BHIM had overgelegd blijkens hetwelk — zoals eerder is toegelicht — de naam van de emitterende instelling in de persartikelen over de beleggingsfondsen of bij het verstrekken van investeringsadvies niet wordt vermeld.

Zij benadrukt dat het bestreden arrest ontoereikend is gemotiveerd, aangezien niet kan worden uitgemaakt hoe het Gerecht de opvatting van het Duitse publiek, die voor de beoordeling van het verwarringsgevaar van doorslaggevend belang is, heeft kunnen vaststellen.

Zulks was echter noodzakelijk aangezien rekwirante, door verschillende beslissingen van het Deutsches Patent- und Markenamt (DPMA) (Duitse octrooi- en merkenbureau) en van andere Duitse rechterlijke instanties over te leggen, heeft aangetoond dat het DPMA en de Duitse rechter ervan uitgaan dat gevaar voor verwarring bij het Duitse publiek bestaat ingeval bepaalde merken — bevattende eenzelfde eerste lettergreep als die van de serie merken van rekwirante — door derden ter aanduiding van diensten in de financiële sector worden ingeschreven of gebruikt.

Ten slotte betoogt zij dat het Gerecht, zoals ook reeds het BHIM, voorbij is gegaan aan het feit dat sprake is van gevaar voor verwarring wegens de soortgelijkheid van de diensten in de „vastgoedsector”. Voor de vastgoedfondsen die door rekwirantes merken worden aangeduid, wordt de door de investeerder beoogde meerwaarde volgens haar verwezenlijkt via verrichtingen van beheer, verhuur of ook verkoop van onroerende goederen. Derhalve is zij van mening dat zowel het BHIM als het Gerecht er ten onrechte van zijn uitgegaan dat het beheer van een vastgoedfonds uitsluitend tot kapitaalopbrengsten strekt. Voor zover het BHIM enkel makelaars- en soortgelijke activiteiten als „diensten op het gebied van vastgoed” heeft beschouwd, heeft het er niet naar behoren rekening mee gehouden dat het begrip „diensten op het gebied van vastgoed” veel ruimer is.

(¹) Verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad van 20 december 1993 inzake het gemeenschapsmerk (PB L 11, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Hof van Cassatie (België) op 2 juli 2010 — SIAT SA/Belgische Staat

(Zaak C-318/10)

(2010/C 246/44)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Hof van Cassatie

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: SIAT SA

Verwerende partij: Belgische Staat

Prejudiciële vraag

Moet artikel 49 EG, in de versie die in casu van toepassing is, aangezien de feiten van het geding zich hebben voorgedaan vóór de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009, aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan de nationale wettelijke regeling van een lidstaat die inhoudt dat de vergoedingen voor prestaties of diensten niet als aftrekbare beroepskosten worden aangemerkt indien zij rechtstreeks of onrechtstreeks worden betaald of toegekend aan een belastingplichtige die in een andere lidstaat verblijft of aan een buitenlandse inrichting die krachtens de wetgeving van het land waar zij zijn gevestigd, aldaar niet aan een inkomstenbelasting zijn onderworpen of voor zulke inkomsten aldaar aan een aanzienlijk gunstigere belastingregeling zijn onderworpen dan die waaraan die inkomsten zijn onderworpen in de lidstaat waarvan de nationale wetgeving aan de orde is, tenzij de belastingplichtige door alle middelen rechtens bewijst dat die vergoedingen verband houden met werkelijke en oprechte verrichtingen en mits zij de normale grenzen niet overschrijden, terwijl een dergelijk bewijs niet vereist is voor de aftrek van vergoedingen voor prestaties of diensten die worden betaald aan een belastingplichtige die in die lidstaat verblijft, zelfs wanneer deze belastingplichtige niet aan de inkomstenbelasting is onderworpen of aan een aanzienlijk gunstigere belastingregeling is onderworpen dan de belastingregeling van gemeen recht van deze staat?

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Rechtbank Haarlem (Nederland) op 2 juli 2010 — X tegen Inspecteur der Belastingdienst/Y

(Zaak C-319/10)

(2010/C 246/45)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Rechtbank Haarlem

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: X

Verweerder: Inspecteur der Belastingdienst/Y